

Dezider Fekete

PÍŠOVINKY

více i méně přčovní lyricko-erotické noty k Led Zeppelin

illustrations © Ferenc Drozdek, 2012
text © Dezider Fekete, 2012
cover © Kameel Machart, 2012
ISBN: 978-80-87517-64-2

Teď už konečně dojíždí opožděný vlak - ne, označení rychlík mu vskutku nepřísluší - na konečnou. Ale co, konečně na konečnou, tak nějak to má být. Zpoždění ostatně ani není nijak hrozné, zcestovalý uživatel drah by ani neměl mít důvod k zásadnímu vzteku. Někdo takový by nemohl mít ani hrůzu z bezmocnosti, které je ve vlaku vystaven, když se nemůže rozběhnout za svým cílem sám a namísto toho musí potupně a útrpně snášet

tohleto hlemýždí tempo. Mohl by udělat pár užitečných úkonů, na které jindy nebývá čas, jako vyčistit zahlcený mobilní telefon nebo odchlupit nos. Jenomže chlupy proklouzávají pod zpocenými prsty, koneckonců jsou už beztak povětšinou šedivé, tedy skoro průsvitné nebo alespoň málo výrazné, a může shovívavě ušetřit zbytečného týrání je i sebe. A paměťová schránka obsahuje většinou erotické i jinak laskavé vzkazy od Ní, které mu je líto mazat. Zamilovaný a nadřzený pasažér proto nenachází lepšího rozptýlení zdoluhavých okamžiků popojíždění vlaku nezáživnými předměstími než svoje myšlenky.

Přemýšlí, která z těch dvou milých pohrom ho postihuje víc. Asi nastejno. Ale přece, zamilovaný nadřzenec nebo nadřzený zamilovanec? Neřeší už jednou něco podobného? Děja vu? Jo, když se s kamarádem doslova topili smíchy, když nemohli vyřešit, kdo kdy plavaje čůrá a kdo čůraje plave. Dobový kamarád je dnes už anonymní, pamatoval by si ho snad jenom, kdyby se byl tenkrát skutečně utopil.

Co je ale dnes vysoce aktuální a co zapomenutá dávná veselá příhoda připomíná, je osvobozující nemožnost rozlišení hlavního a vedlejšího děje. V rozporu s veškerou svou zkušeností, téměř proti přírodním zákonům a metafyzicky taktéž nevysvětlitelně, si vychutnává dokonalou milostnou rovnováhu a bezstarostně si míchá dokonalé spříznění duší s nejdivočejší smyslnou tělesnou touhou. Opravdová láska bývá stáčena ze dvou bezedných, nebo alespoň obrovských sudů, kterým ještě zdaleka není vidět dno. A oba jsou nevyčerpatelně naplněné nejchutnějšími a nejomamnějšími nápoji! Nebo přesněji - bývá v jednom nápoj chutnější a ve druhém ten omamnější. Hlavní ale je, že si může dopřávat kterýkoli, střídat dle libosti, přičemž nikdy nezůstat dlouho u jednoho. A nejlepší je směs, ze které nehrozí žádný bolehlav. Takové šťastné období teď prožívá, doposud své nejšťastnější. Kde byly časy, když jenom tu a tam uklohnul nějaký ten lah-

váč a obvykle pouze jeden. V lepším případě lahváč a k němu placatící. Hluboké citové souznění doprovázeno sexem zoufale nedomrlým, ba někdy až sexem nedomrdlým, jak by nepochybně usoudil básník sexuolog. Nebo jindy zase chvilkový pocit dobrého vsuvu nemilosrdně kaženého obavou z výsuvu a nejhoršího osamění, které mělo následovat. Není horší osamělosti, než je ve společnosti někoho, s kým člověk nechce být a bez koho by měl alespoň osamělý klid. Kdepak, teď si může štěstí doslova tankovat a to ze dvou píp! A znovu a znovu! Miluje střídavě duši i tělo a někdy se ani nenamáhá se střídáním. A nestihá obsáhnout celé to závrtné rozpětí na stupnici tvrdosti mezi srdcem naměkko a penisem natvrdo.

Jakoby zapomněl, že nebylo všechno štěstím v posledním období, věru, ještě před pár hodinami byl celý rozklepaný a nervózní z toho, jak dopadne akce. A před pár týdny byl i zoufalý, když ještě nevěděl, jak by taková akce vůbec měla vypadat. Ale teď, teď byly obavy z trapnosti pryč a zůstala blaženost nádherně i čerstvě dokonané msty. Nebo kdoví, možná mu jenom donkichotství zoufalého činu přerostlo přes hlavu a úplně ho pohltilo.

Pohlčen a zahlčen o tom nemohl nic tušit, podobně jako člověku ve své souřadnicové soustavě není dáno odhalit Boží záměry a dokonce ani rozmary. Kdyby se Bohu tak chtělo pohrávat s pákou času a různě ho zrychlovat a zpomalovat, neměl by lidský červ žádnou možnost tyto změny zaznamenat, protože by se rovnoměrně měnilo vše, co je schopen svými smysly obsáhnout. Netušil by, že když si tak zmateně pobíhá po zeměkouli, jednou je to rychleji, jednou pomaleji. Bůh ve své nekonečné milosti zbavil nedokonalého člověka odpovědnosti i za nadzemské jevy, ba i možnosti jejich bezprostředního pozorování. Nějaký ten drobek Božského vjemu Všemocný přesto utrousil a tak i on se mohl právě teď oddávat blaženosti přímo nebeské.

Co tam po donkichotství, subjektivním nebo objektivním. Kdopak by se v časech všeobecně impotentních mohl posmívat skutečnému a statečnému hrdinovi, statečnějšímu o vědomí beznadějnosti svých počínů? Nemluvě o tom, že to také byla i zábava. Zábava tedy až od bodu zlomu, kdy se po dlouhém zoufalství rozsvítilo, kdy šla sranda bokem a věděl přesně, co udělá. Zábavné bylo, jak počáteční šílený nápad ztrácel postupně na šílenosti a koho by zajímalo, že možná s tím úměrně rostlo šílenství jeho vlastní, když to nevnímal sám? Běžný a přirozený proces je ten obrácený, nejdříve skvělý a jasný nápad, který se přemílá a dolaďuje a vyhodnocuje a upravuje a zdokonaluje, až je naprosto jasné, že je úplně nesmyslný. A teď, právě teď je tady k uchopení unikátní chvíle radosti nad frajersky

dokonaným skutkem, mocný zážitek v prostoru ovládaným bezmocností. Mít svou hvězdnou chvíli, neopakovatelnou chvíli, vedle které jsou nepodstatné i kroky člověka na Měsíci a srovnatelnou leda s okamžikem, když kytarový hrdina v koncertní verzi Schodů do nebe přehmátne z dvanáctky na šestistrunku a najede na sólo! Jakoby stačilo provést a hlavně dokonat cokoli a je z toho srazu životní veledílo. Ale možná by stačil i pocit, že je někým, a ne nějakou ubohou odpuzující larvou. Nejvíce by to chtěl dokázat babičce, které oblíbeným rčením o všeobecné předposranosti bývalo, že feferonky nebývají červavé.

Připouští, že původní cíl se jevil poněkud radikálněji, na začátku a za tepla byl jednoznačně odhodlán toho dobytka prostě zabít. Jakkoli upřímně myšleno, jisté potíže s provedením tohoto ušlechtilého záměru se dostavily velmi záhy. Probral možné i fantastické alternativy fyzické likvidace, aby si uvědomil, že představa hajzla v mukách na tisíc způsobů je sice lákavá, ale provedení a bezpečné zajištění inkognita nesvede. Najednou, a po velmi dlouhé době sahající až někam do dětství, mu chyběli přátelé. Takoví ti chápvají, kteří by se neptali a obstarali by bouchačku nebo jed, a také užiteční, protože by spolehlivě věděli, kde je sebrat. Věděli by, že cokoli s tím hodlá udělat, je určitě to správné a nutné. Ale takové neměl a sám byl srab. Což je i vcelku blažený stav, který sice brání přátelé mít, ale přitom zároveň pohodlně umožňuje toho ani nelitovat, protože srab netouží po svědčích svých ubohých činů a nejlépe mu je samotnému. A mohl jinak vzývat nostalgii po zašlých časech, oblékat se staromilsky, nosit klobok nebo aspoň čepici s bambulí, holit se břitvou, kouřit dýmku, poslouchat hudbu pro většinu současníků pravěkou, mírou osobní statečnosti byl zoufale moderní. I ona touha po mstě náležela ke slavnějším dobám dávným a minulým a hrozila narušit křehkou vnitřní harmonii výplodu civilizace 21. století. Zabít ho chtěl, žel neuměl. A učit by se to věru bál, když se to ani není moc jak naučit a již na první pokus je bezpodmínečně nutné prokázat jistou dovednost. Svědomí by ho nežralo ani zlomek vteřiny, hajzlovi, který kdysi ublížil Jí, by dovedl ublížit mnohonásobně víc, úroky, kterými by splatil tuto svinárnu, by nedovedla znehodnotit žádná inflace. Ke všem myslitelným scénářům spravedlivé odplaty ale přináležela jako neodvolatelná doložka varianta s neveselým koncem, kdy by okolní svět sám neschopný ztrestat darebáka neprojevil žádné pochopení pro záslužný čin a oběti této neschopnosti by se stal on sám. Nedokonalý svět selhávající ve výkonu spravedlnosti popuzeně a ještětně trestá neúprosně ty, kdo se o to pokusí za něj. Tedy když je dopadne.

On by i při své draze získané vyčûranosti dopaden nejspíš byl, nic jiného si ani nedovedl představit. Možná by něco svedl i bez oněch přátel, možná by to zvládl chladnokrevně, ale zajisté by ho doběhla nějaká úplně drobná, ale přitom zásadní a osudová pitomost jako podle scénáře nějakého filmu noir. Věci se umí vždy nejlépe zamotat samy. Když chce někdo schválně zachumlat pár drátů, povede se mu to jenom s velkou námahou. Ale když ony drátky a kablíky nechá pohozené na stole, propletou se k nerozmotání bez jakékoli dopomoci. A k nečekané a neřešitelné šlamastyce postačí zapomenutý lístek od čistírny, chybně zaparkované auto nebo i stoletá střešní kolika. To poslední sice jako důvod k průseru v žádném alespoň vážném filmu nikdy neviděl, přitom se nabízí už i samotným názvem. A modernější doba pak přináší nástrahy jako zapomenutý kus nakořovaného textu v paměti, který se pak někde velmi nemístně vyvolá.

Naproti tomu pokušení odhodlat se k větší důslednosti podporovala jedna zajímavá zkušenost: Pohromy se projevovaly vždy velmi svéprávně a nenuceně, přicházely vždy neočekávaně a nikdy si nenechaly vnutit žádné představy. Podle toho by pak mělo stačit si něco špatného představit, jenom aby to nikdy nenastalo. Možná se ze stejného důvodu ani nikdy nestane, aby měl autonehodu nebo rakovinu někdo, komu člověk přeje to nejhorší a má k tomu i nějaký vznešený důvod. Mstu si člověk musí vykonat celou sám, prozřetelnost mu s tím obvykle nepomáhá a musí jí být vděčný, když mu v ní alespoň nebrání.

Nicméně triky s představami katastrof rozhodně nepostačovaly jako zajištění rizika hrozící výměny vliďného domova skýtajícího teplo a vysoce kvalitní heterosexuální sex za chlad věznice s pohlavním životem v rozsahu od žádného k nucenému ukájení rozmarů jenom okolnostmi stvořených, a proto často i mocných a svalnatých buzerantů. To byla ještě horší perspektiva, než kterou míval před sebou jako hrozbu hrdinský mstitel z dávných dob, totiž přijít jenom o život. A před sebou samým mohl klidně přiznat, že život bez Ní by pro něj nebyl žádným životem. Tak se přitom bránil závislosti na ženské a tolikrát předtím se jí i ubránil! Bylo mu to už teď jedno, úplně Ji přijal, oddal se Jí a kašlal na závislost i nezávislost. Nějakou závislost si mohl dovolit i on, v podstatě žádnou jinou ani neměl. Chtěl Ji pomstít, ale současně nedovedl, nemohl, nechtěl riskovat, že by tím o Ni mohl i přijít.

Takže kolem dokola, suma sumárum, celkem vzato, sečteno a podtrženo, musel se smířit s tím, že hajzla nechá žít. Přišly na řadu různé formy tělesného i hmotného ublížení, u nichž ale bylo patrné, že hrozby zůstávají obdobné jako u hajzlova utracení, přičemž elegance gesta nepoměrně

a mnohem patrněji ubývá. Rozbít mu okna, propíchat pneumatiky, psát anonymní výhrůžné dopisy byly už vesměs zbabělé projevy hluboce pod hranicí důstojnosti.

Zato frajerské by bylo mu jich pár natáhnout, ale prát se moc neuměl. A co kdyby jich víc schytil, než by dovedl nadělit? Kde je tady spravedlnost, když by měl u toho utrpět bolest i on? Ne, ne, žádné primitivní násilí.

A co kdyby, co kdyby a možná a třeba stačila jistota, že je pravda zjevena? Chlápek provedl sviňárnu někdy před pětadvaceti lety, nikdy ho to netrápilo, možná na to zapomněl nebo nikdy nepamatoval, protože byl i v nějakém neurčitěm stupni opilosti, možná to byla sviňárna i vcelku rutinní a jednou z mnoha podobných, lišící se v tom podstatném bodě, že se týkala jeho a především Jí. Teď by to sviňáka konečně dostihlo, zoufale by o ničem nechtěl vědět, možná by si ani nic nepamatoval a rozhořčení by dokonce ani nebylo předstírané. Byl by zloduch dokonale zaskočen nezničitelnou pravdou, Bože, jaká nádhera! Pravda bude poznána a pravda bude šířena! Křest a evangelium, vlnění pravdy bude vyvoláno vektorem indukce B jako baptisma a vektorem intenzity E jako evangelium. Pravda, tehdy na přednášce z elektromagnetického pole neznal ještě tuhleto mystickou analogii, ale jinou, neméně důležitou. Za E dosazena prdelatá a kozatá spolužačka Eliška s havraní křtící a z ní trčící nezkratnou vlnkou, za B štíhlá pihatá zrzavá a tedy úplně jinak, ale rovněž dráždivá asistentka Bětka by spoluvytvářely vlny smyslné. Dva projevy, elektrický a magnetický, téhož pole elektromagnetického, dvě různá vtělení Alžběty, patronky jeho rodiště v jednom milostném poli. V polohách kolmých, kosých i rovnoběžných s nimi v duchu rotoval a divergoval přesně, jak kážou Maxwellovy rovnice i s důsledkem zaznamenaného, prokazatelného až hmatatelného růstu hustoty náboje. Bohužel zůstalo u teorie, experiment se nikdy neuskutečnil. Škoda. Nebo o důvod méně váhat teď. Teď a tady už nešlo jenom o nějaký rozmar, ale o počin, který vnímal jako posláni. Navíc když si netroufl na onu konkrétní sestavu dvou elektrizujících-magnetizujících krásek, neznamená, že mu štědrý osud nedosadil do lože jiné dvojice přitažlivých proměnných později, elektrizujících až ke zkratu mezi očima a koulemi a magnetizujících péro jako bezmocnou ručičku kompasu.

A najednou a nakonec se rozhodl, co konkrétního provede. Bláznivá doba si holt žádá bláznivé skutky. A doba moderní zase nabízí moderní pomůcky, jako jsou mobilní telefon a bulvární tisk. Kromě toho věděl, že nelze otálet. Čas by mohl i nějakým nedopatřením vyléčit jeho spravedlivý hněv a to nechtěl v žádném případě dopustit. Nebyl už tak mladý, aby mohl brát čas za všelék na každou bolest a křivdu. Čas od času a stále častěji

zakoušel i jeho zlomyslné škleby i vedlejší účinky léčby a začínal tušit, že z batohu, který sebou vleče, ubývá dárků a přibývá v něm promarněných nadějí. Ani víno nezraje donekonečna, má svůj pravý čas. Zнала ho i babička, věděla přesně, kdy je špek akorát zpěněný a cibulka správně zlatá, aby je zalila rozmíchanými vejci, když mu dělávala smaženici.

Zacházet s časem se už měl možnost jakžtakž naučit, aniž by popíral prostor k dalšímu zdokonalení, který mohl nabídnout jenom sám další čas. Bylo tady už pár rozhodujících momentů, které ho nadobro zbavily lehkomyšlnosti a vyškolily k účtě. Věděl, že se čas dovede tvářit z každé strany jinak. Nebyl nikdy ve vězení, přesto tušil, jaké to je, když se z něj vyjde. Strávil k tomu dostatečně dlouhou dobu v jednom zbytečném svazku, na kterého konci byla sice úleva, ale také zděšení nad nesmyslnou ztrátou tolika let a když se onen čas na začátku tvářil lhostejně, jakože času dost, o nic nejde, na svém druhém konci udělal na něj tentýž pěkně hnusnou grimasu.

Jindy si zase žena, kterou miloval, vyžádala čas oddechový. Oddechový čas od lásky? Co je to za nesmysl? Copak hrozil nějaký zdrcující nápor soupeře, že vzal zkušený coach time break? Ale nezbylo, než to vzít na vědomí a pak co nejdříve i zapomenout. Dotyčná se po pěti letech hybernování, tedy jenom vůči němu, jinak si zřejmě užívala plného života nejplněnějšími doušky, probrala a prý konečně už ví, že o něj ještě stojí. Zbláznila ses, náno? To jsem měl zůstat celou tu dobu stát jako sloup, než si mě blahosklonně vyzvedneš odsud, kam jsi mě kdysi znuděně odložila, huů, tak jsem tady!? Nestihl jsem ti vyprávět, vid', že jednou jsem takhle zoufale čekal na slečnu bezmála dvě hodiny a dostaveníčko nebylo v nějaké teplé a pohodlné kavárně, ale na rohu studené a deštivé ulice a jak jsem se styděl, když pak „šla kolem“, jenom aby si ověřila, jestli na ni ten nesktečný blbec ještě čeká? Jo, to byly dobře investované dvě hodiny, díky nim neměřím čas taktem procesoru nebo akcelerací auta a dávno už vím, že kdo mi je skutečně blízký, nebude mým časem bezohledně plýtvat, ale věnuje mi i ten svůj a ani mu z něj nijak neubude. Tys nechtěla podle tvých slov svůj čas se mnou promrdat, přičemž bys dovedla ten můj tak snadno a bez výčitek promrhat, jak by konstatoval i básník manažer.

Že se s časem nesmí ani kupčit, mu bylo jednou velmi názorně předvedeno. Podřimoval si v dálkové autobusové lince na sedadle hned za řidičem a probralo ho naléhání netrpělivého cestujícího, který chtěl zastavit. Prý bydlí tady kousek a zastávka je ještě dost daleko. Řidič se zdál neoblomný, chrlil předpisy, zdůrazňoval odpovědnost, hrozbu špatného příkladu. Nakonec ale jeho lidsky přirozená velkorysost neodolala prosbám

o půlhodinu života, kterou může někomu věnovat. To by i šlo, radost dát takový dar stojí i za drobné porušení předpisů. I přijmout dar je vždy radost a pak je také radostí za něj poděkovat, čili tolik radosti snadno převáží nad každou opatrností. Netrpělivec sice získal svou kýženou půlhodinu, ale nijak si jí už neužil, jenom ji směnil za štěstí umřít blízko domova. Když se otočil na silnici, aby ještě jednou kynul na pozdrav řidiči, byl u toho smeten nákladákem z protisměru.

Kromě toho, že už znal hodnotu času z mnoha pohledů, uměl jím i šetřit a občas už správně poznat, kdy k čemu nastává pravý čas, odmítal strkat hlavu do písku. Kdo to dělá, vystavuje se nebezpečí, že mu někdo ošuká jeho vyspulenou řít a ani nebude vědět kdo, jak říkávala babička. Říkala to vůbec babička? Třeba ani ne, nicméně to tak určitě bylo.

Netrvalo to proto ani nijak dlouho, ve srovnání s dojezdem otravného a couráním důsledného, ale na coury přitom skoupého couráku, který ho měl už konečně přivést k Ní, vypadalo oněch pár dnů skoro jako pouhý okamžik, než přestal snít a vypravil se do onoho málo proslulého provinciálního divadla a provedl obhlídku místa činu.

2

Kouřila, a to ho bezmocně bolelo, ale ještě bezmocněji vzrušovalo. Báł se o Ní, že Se ničí, nedovedl být netečný k všeobecnému frontálnímu hartusení o hrůzných důsledcích závislosti na cigaretách. Představa Jejích zčernalých plic byla bolestivá, a když ji nechal na sebe trošku působit, bolest rostla do něhy vzešlé ze soucitu a lítosti nad Její neschopností porazit zhoubnou závislost. No a ona taková něha se nezdá, ale je pak leckdy schopna

způsobit i pořádné vzrušení. A vzrušení živila i lehkomyšlnost a povznese ní nad nějaké budoucí starosti nejlépe vyjádřeně zapálenou cigaretou mezi Jejimi rty.

I první věta, kterou vědomě a nenávratně překročil zónu pohlavní neutrality a zahájil lov, souvisela s kouřením. Když spolu poprvé seděli v kavárně a Ona si zničehonic sebevědomě vyhrabala z kabelky cigarety, vyndal pohotově sirky a nenacvičeným, ale povedeným gestem, ve kterém lovecké odhodlání hravě porazilo situační nervozitu a nesmělost, Jí připálil.

„Je to tak lákavé...“ ozvučil svůj bravurní akt svůdce.

„Zajisté. A proč?“

„Sdílení neřesti s dámou nemůže nechat chladným.“

To pak ale mělo zůstat pro něj na dlouho jediným vlažnějším vjemem, jelikož i nenápadný sexuální výpad byl i bez výzvy „garde“ dámou i bez pomoci gardedámy neomylně vykryt a jako protizbraně bylo použito vydatné chlazení. Ale když už už ono „přátelství mezi mužem a ženou“ hrozilo časem a možná zajímavými, ale nekonečnýmihovory i výměnou e-mailů a sms přerůst za obludnou a pro lovce potupnou mez, byla to cigareta, která přispěchala v pravý okamžik na pomoc. Nechal Ji tentokrát připálit samotnou, jenom se na Ni se zalíbením díval a na nejmenší spikleneckou odezvu v Jejích očích vyrazil do lehkého nenuceného polibku, který Ona pozvolna odměnila svou smyslností a vášní. Právě lehkost a s ní nabídnuta svoboda odmítnutí měla na nepatrně feministicky postiženou osobu strhující účinek, který štědře oplátila jemně muškátovou příchutí cigaretového dýmu ze Svých úst. Cigareta dotvářela i Její obraz darebné holky, kterému by marně zkoušel odolávat a rovnou si ho raději zamiloval.

Když pak nadešel čas, získala si cigareta velmi odpovědné, protože zároveň i jediné místo mezi jejich erotickými rekvizitami. Pomůcka jediná, ale zato všestranná, líbilo se mu dívat se na dým prostupující Její bohatou hřivu padající na jeho rozkrok, líbilo se mu, když Si dopřála dlouhý a vydatný šleh dýmu, když do Ní právě zespodu vsouval penis a Její nepatrně vzrušenější chvění Ji nepopíratelně usvědčovalo z dvojnásobné rozkoše, když Ji těšily šuk i šluk společně. On si tu a tam s Ní také rád potáhl a pochopitelně mu cigareta chutnala nejlépe, když byl filtr předtím ochucen Její pičou. A nejmilejším a nejněžnějším kuřáckým počinem bylo líbání Její kundy, když Si u toho jenom tak rozkošnický vyhulovala.

On jinak nekouřil, už v dětském věku vyčerpal vášeň k cigaretám, nebo přesněji k jejich krabičkám. Sbíral je, jako jiní sbírali známky, v jeho dětství ještě mohly být hezké a líbivé, různých tvarů a barev bez povinného bububu téměř přes polovinu své plochy. Značek existovalo ještě mnohem více, ameriky se říkalo i britským, legendární byly francouzské díky své jinakosti, ale také síle. Komunistický folklor se pak i v této oblasti postaral o umělou nedostupností vyvolanou vzácnost některých domácích kuřiv jako například Sparet v tvrdém balení nebo Clea plněných českým, a nikoli v rámci vynucené bolševické spolupráce bulharským čmoudícím tabákem.

Přesto se nemohl zdržet a pokoušel se Ji přesvědčit, aby s kouřením přestala. Vyčítal si, že oddáváním se vášním s příchutí nikotinu v Ní sklon k nezdravé neřesti ještě více podporuje. Alespoň to mohlo dodat důvěryhodnosti jeho argumentaci: Lásko, já přece nejsem mravokárce, mně se to

hrozně líbí, ale zřeknu se toho svého fetiše pro dobro věci, ostatně mi jich pořád dost zbude...

Ona v tom viděla především zásah do soukromí, které Si sice jindy velmi bedlivě hlídala, ale jeho obětavá starostlivost Ji zase dojíkala a výslednicí bylo zachování statu quo. Čili nezlobila Se na něj za poučování, ale také Si vesele kouřila dál. A na jeho slova o tom, jak sice miluje Její první cigaretu, která Ji zkrášluje, ale nenávidí miliontou, která Ji vraždí, odpovídala bezstarostně, že je teprve u nějaké té ani ne padesáté tisící, což je jenom kousek za dokonalou krásou a smrt pořád v nedohlednu...

Nezbylo pak, než se smířit a přijmout. K prvotní touze po sdílení vášně pak nepozorovaně se vkrádající láska přidala i odevzdané sdílení bolesti. Postupně se pak přestal zlobit na Její kouření a jako předmět jeho zloby nahradilo hysterické protikouřácké tažení, kterého křížáky statečně nenáviděl, protože pořádali na jeho milovanou hony málem jako na škodnou. Přestal nakonec i s básníkem hygienikem řešit, jestli je Její vášeň víc smrtící nebo víc smrdící a nikdy Ji už nevyhání kouřit někam ven, kde by Ji chlípný vítr ukradl polovinu cigarety.

3

Divadlo bylo spíše neformální, ke způsobení rozruchu by se bylo hodilo lépe něco tradičnějšího a konzervativnějšího, ale neměl na výběr. Chtě nechtě se musel spokojit s tímto experimentálním studiem, kde mu chyběli seriózní a důležití pánové a hýkající paničky, aby vytvořili vhodné kulisy v divadle jeho osobním. Cíl byl za hvězdu tady a nikde jinde a nikam jinam by ho hostovat ani nepozvali. Tedy s onou hvězdou to nijak slavné ne-

bylo, byl druhořadým hercem a teď už navíc i starým. Pokročilý věk ani omezený kariérní úspěch lotra ho ale nijak nedojímaly, neznal před ním slitování ani odpuštění. Nedokonalá světská spravedlnost nabízí i promlčení, co vlastně znamená takové promlčení? Dlouhé, předlouhé mlčenlivé polykání hořkých slin obětí, které jim pak ještě jednou zpátky do tváře jako ani kravským žaludkem nestravitelné plivne společenství očištěním zločince, protože ho nebylo schopno včas potrestat? Jeho ale vede ruka Boží, alespoň on o tom nepochyboval a mlčet se proto v žádném případě nebude. Bude se namísto toho pípat, zvonit i dělat hluk těmi nejprotivnějšími znělkami mobilních telefonů.

Bylo dopoledne a paní v pokladně byla zaneprázdněna telefonem a současným listováním v nějakém seznamu, a nezmohla se na obvyklé „Kampak, mladý muži?“, když kolem ní bez zastavení prošel. Nebo jí jeho přítomnost v ospalé a ležerní atmosféře ani nijak nestála za pozornost. Sál byl kvůli úklidu otevřen a uklízečky ho ignorovaly úplně, když se i spontánně zatvářil přiměřeně technicky a nikoli jako čumil. Musel vypadat jako technik, když proměřoval očima drobné jeviště a ze tří stran ho obklopující hlediště o pár řadách pro nějakých snad ani ne sto lidí. Nic moc, řekl si. Ale aspoň se tady dobře rozmístí šest mobilů, dostatečně blízko jeviště, aby rušily vystupující a přitom se daly rozptýlit v celém hledišti.

Vietnamský obchodník neřešil, k čemu mu bylo tolik telefonů a mohl proto nákupem všech obšťastnit jednoho jediného, dokonce i dostat jeden zdarma. A kdyby se Asiata někdo ptal, jestli u něj někdo kupoval hromadu mobilů, určitě by nevěděl, nechtěl vědět ani nemohl vědět. Je téměř nemožné, aby se stížností na jeho akci někdo uspěl u policie, ale bavilo ho myslet na to, co kdyby. Po čem by tak policie mohla jít? Po podezření ze spáchání trestného činu trapasu? Kolosálního trapasu? No, na nějakou pomluvu by to ale zřejmě bylo. Fízlové se kvůli tomu nepřetrhnou a zabývali by se tím leda v případě, že by jim někdo předložil hotový případ se všemi fakty a důkazy. Jistá obezřetnost proto ke škodě nebude, k odeslání sms si vybere internetovou kavárnu s ukrajinskou obsluhou, což zajistí žádoucí mírně zvýšenou hladinu komunikačního šumu.

Bude dobré poopravit i svůj vzhled. Nechá si nenápadně zapustit vlasy delší, než obvykle mívá a po splnění mise si je dá ostříhat. Nejlepší by bylo mít i nějakou nenápadnou čepici, nejlépe kšiltovku, kterou si v divadle sundá, aby přes něj bylo vidět. Proč by ale přes něj měl někdo koukat? Koupí si jednoduše místo do poslední řady, beztak se bude muset nepozorovaně vytratit během představení.

Knír ani vous si nechat narůst nemůže, protože by tím vyvolal Její všetečné dotazy a popichování. Nebo by se Jí to naopak zalíbilo a otravovala by, aby si je zapustil opět poté, co by se po akci oholil. Nezbuďte, než si je udělat nebo obstarat nalepovací, to bude přča! Parádní věc, taková msta. Kolik fantastických věcí si ještě díky ní vyzkouší poprvé v životě! Kolik pozapomenutých a nikdy nesplněných dobrodružných dluhů klukovství mu tato avantýra splatí!

Případ brýlí to nebude, ty už jednou, i když hodně dávno, nosil. A nebylo to lečjaké nošení brýlí! V sedmé třídě základní školy se rozhodl, že je právě pravý čas vypadat jako obrylený John Lennon. U pravidelné lékařské prohlídky šikovně nasimuloval, že neumí přečíst spodní řádky, nejmen-

ší vůbec, ten další nad ním si pletl hodně a třetí jenom tak trochu. Takhle systematický přístup přinesl své ovoce, ani odborná očařka neprokoukla podvrh a předepsala mu kýžená orámovaná sklička o poloviční dioptrii. Akorát obtloustlý hoch, jakým býval, nepřipomínal ani tak moc slavného beatlovce, ale velmi podobně zakulaceného a rovněž brýlatého představitele dětského televizního seriálu, což mu houfy spolužáků neopomíjely dávat najevo. Záhy se proto chtěl onoho hyzdícího artiklu zbavit, jenomže doma i ve škole ho v dobré víře a zájmu jeho zraku pořád napomínali, když si je sundával, nebo je měl vytažené na čele, což dělal velmi často, protože takhle to alespoň nepostrádalo jistou frajeřinu. Nedalo se jinak, než protrpět půlrok do další prohlídky, kde nechal svůj zrak zázračně zlepšit až do pohádkově bystrozrakého.

Bude těch mobilů šest? Nebudou stačit tak čtyři? Musel ještě promyslet, co ve svých zprávách sdělí, jestli bude opakovat to samé hutné sdělení, nebo na ně nějakým kódem či klíčem rozloží svoje napínavé povídání, ať mají diváci zkaženého představení i nějakou hru? Ta jeho by mohla být i působivější a nebudou ani muset litovat. Až zprávy odešle, měl by možná ještě z budky, aby nebyl identifikovatelný, prozvonit mobily rozházené v divadle. Automat bude nejlépe někde mezi kavárnou a nádražím, aby pak stihl doběhnout na vlak. Blbost, jestli to bude příliš blízko, bude jasné, že odjel a konkrétní směr se snadno odhadne podle toho, co tou dobou odjíždí. Zase jestli to bude daleko, tak riskuje zbytečným zdržením u místa činu. Vždyť si může vzít na odesílání svých zdrcujících zpráv další mobil, který vzápětí odhodí. Pak ale bacha na otisky! Takže dohromady pět telefonů a k tomu pár rukavic, Nguyene. Nene, vyskakovací kudla ani zdobený pásek nebudou potřeba. Už tak to poleze do peněz! Msta je ale věc luxusní a za luxus se holt platí.

Další náklad budou představovat vstupenky na představení, které musí poslat bulvárním žurnalistům. Pošle jim je s nějakým tajuplným příslibem, jakože bude rošambo, tedy přiměřeně vzletnějšími slovy. Možná se jim lenochům ani nebude chtít namáhat tam přijít, co by mohli čekat zajímavého a prodejného od venkovského divadla? Bude to ještě chtít vymyslet nějakou pořádně lákavou návnadu, aby tam přišli alespoň tak dva. A co když se jim ani pak o skandálu nebude chtít psát? Antihrdina nebyl žádným miláčkem médií, mohou si říct, že jim tenhle pakouš ani nestojí za jejich drahocenné řádky. On mu ještě, hajzlovi, prokáže službu, když se o něm projednou napíše. Připraví mu jeho čtvrthodinku slávy, takovou, jakou mu nikdy nemohlo vynést jeho ubohé komediantství. Bude si na ní muset dát pořádně záležet, vzkaz na smskách, kterým naruší jeho výstup,

ho musí znemožnit a potupit, aniž by nedejbože vyvolal nějakou negativní reklamu a nevzbudil pro starého grázla ještě i nějaké sympatie. Ale když má lotr nějakou naději ze všeho vyváznout nepoškozen, ba i posílen, dělá to alespoň mstu spravedlivější. Bude obviněn bez jakýchkoli důkazů. Bude se vztekat, bránit, možná i soudit. Třeba se i očistí a získá nějaké zadostiučinění. Podezření už ale ze sebe nikdy nesmyje, veřejné mínění presumpci nevinu neuznává a nepotřebuje žádné důkazy.

Důkazy nepotřeboval ani on, stačila mu víra v Ni. Přece by mu nikdy nelhala. Nebo i kdyby někdy ano, v této věci určitě nikdy. Neměla zapotřebí se dělat zajímavou, ani se nechat litovat.

Ne, nepochyboval o tom, že Jí ten dobytek provedl něco hnusného. Nebyl pro Ni ani žádný problém před ním přiznat, že spoustu chlápků sváděla nebo někdy i jenom tak pro nic dráždila. Co ho ale žralo a co nešlo nijak zjistit a nikdy by se neodvážil Jí na to zeptat, byla hranice Její provokace. Proč? Žena přece může provokovat mužské smysly, kolik se jí zlíbí, je to její nezaadatelné ženské právo. A klidně i její rozkoš. Tak v čem je problém?

Problém byl v tom, že ani on sám neměl úplně čisté svědomí, když jednou takovou provokaci neustál a vrhl se na dotyčnou a pak i hodně překvapenou provokatérku jako zvíře. Nevnímal nic, ze všeho nejméně pak její protesty. Neměla si přede mnou tak vyzývavě krémovat ty svoje fantasticky vzrušující nohy, říkal si, když do ní nelítostně soukal svůj úd. Pravda, děvče si mohlo vybrat jiný způsob, jak mu po kolejním mejdanu dát najevo, že se chystá spát, když se tak hezky zapovídali a skoro si ani nevšimli, že zůstali sami. Mohla očekávat, že taková příprava do postele vyvolá jeho nesmiřitelnou touhu její postel s ní ještě chvílku sdílet. Odpor ani nebyl nijak výrazný, kdyby se bránila odhodlaně, těžko by ji úplně zvládl. Během vynucené soulože protesty ochabovaly, až přestaly. Jen si to klidně odbav, prasáku, jsi mi ukradený, dávala mu najevo. Prasení tak bylo díky její lhostejnosti vcelku pohodové, nesnesitelná ovšem byla tíha její morální převahy, která na něj po skončení dolehla. Bylo mu odporně. Ona se tvářila, že ho nevnímá. On krátce mlčel, čili dlouho zticha nevydržel a začal blábolit nějaké naprosto troubovitě a hlavně neúčinné omluvy. Tedy jako neúčinné se dlouho jevily, navíc dlouhost chvíle byla hodně natažena její trapností. V čase reálném totiž oběť jeho nedávno minulé brutality jeho přítomnou stupiditu nijak dlouho nesnášela.

„Těch keců by už stačilo,“ otočila se k němu vlídně nejenom tváří, ale celým tělem, přičemž ho obejmula svým stehnem tak, aby si o něj co nejdráždivěji otřela svou nečekaně a hned tak nehorázně vlhkou píču. Jaká to byla úleva, jak byl vděčný velkorysě bytosti, která ukryla jeho protivný

stud do svého něžného objetí! Jak bylo nádherné milování na druhý pokus a v její režii!

Téměř celou noc z ní nevytáhl penis, který se v ní skoro nehýbal, jenom si do ní jemně, jemňounce přimrdával. Téměř celou noc si přitom šeptali, usmívali na sebe, a soupeřili u toho v laskavosti. Snad zvítězil, moc si to přál a ona ho možná zvítězit i nechala, a jako odměnu dostala ještě větší kus vítězství. Stud byl nadobro a úplně poražen a zničen. Úplně a všechen? Bohužel nikoli. Proč by jinak nebyl s touhle úžasnou ženou, když ne do dnes, tak alespoň ještě nějakou dobu po tom svém ohavném činu, za který se už její zásluhou ani nemusel tak moc stydět? Přece by ji dovedl milovat! Ano, zajisté by dovedl, ale stud, který byl jenom milováním a tedy nejmilosrdněji ochromen, a který opětovně pocítil jako nepříjemný studený průvan na svém penisu, když ho z ní jednou musel vytáhnout, protože s ní nešlo zkamenět a navěky v ní zůstat, mu v tom nemilosrdně zabránil...

Když nebylo možné tímto způsobem získat blízkost jedné určité příjemné a zajímavé ženy, ani jenom ještě někdy zopakovat okamžiky vášně a něhy, alespoň větší ohleduplnost vůči ženám si díky příhodě osvojil. Dopadl jako dobře vychovaný kluk, kterého přistihnou na hruškách a nemusí ho ani nijak potrestat, v dalších zlodějinách mu účinně brání ostuda.

Nějaký trest ho ale stihl. Ženy jsou jako ovoce příliš vzácné, než aby se daly jenom tak trhat, rostou vesměs daleko i vysoko, cesta k nim snadná nevede a musí ji ony samotné ukázat nebo alespoň naznačit směr, jinak je zaručené bloudění nikoli s vidinou perníkové chaloupky, ale nějaké hnusné zchátralé boudy, zato s pravou ježibabou. A on si zlým skutkem slušně oddělal orientační čidla, kterými by mohl přijímat a rozeznávat jemné výzvy ženských smyslů i smyslna a byl tím odsouzen k nucené zdrženlivosti a z ní plynoucích neodvratných a nenahraditelných milostných ztrát.

Naštěstí nevyfasoval doživotí, že nastal konec trestu, poznal během vášnivé noční debaty s jednou známou, kdy téměř ani nemyslel na sex. Nebo jinak, myslel a myslel hodně, protože ho lákala, ale kvůli nějakým nevysvětlitelným, nepochopitelným i neuvěřitelným zábránám si na ni nikdy netroufl. Ve velmi správné chvíli však způsobila dokonale načasovanou harmonickou souhru jeho nezvladatelné touhy se zvládnutým ostychem, když si nejenom sedla vyložené provokativním způsobem, ale vzala si jablko a vyzývavě ho začala chroupat. Že by mu tak zdvořilá i pohostinná osoba zapomněla nabídnout? Nemohla tušit, že jablka ve skutečnosti nemá rád, že i v dětství chodil raději na švestky a nejraději na hrušky, jo, i poté co byl na nich potupně načapán. Nejspíš jí to bylo i úplně fuk, jenom chytře odhadla, že správně servírovanému sladkému ovoci hříchu neodolá...

I s vědomím, že se on sám nezachoval vůči ženám vždy jako anděl, si byl jist, že Její příběh byl jiný, nezačínal žádnou smyslnou výzvou a ještě méně končil nějakým něžným smířením či rozhrěšením. A Její utrpení i ponížení bral velmi vážně, dnes už možná i mnohem vážněji než Ona samotná.

Netušil, ani si nepředstavoval, co by řekla jeho mstě a zejména jejímu potouchlému provedení. Cítila by alespoň nepatrné zadostiučinění z potrestání dobytka, který Jí způsobil dávné utrpení? Nebo by byla dotčena, že nějakou podivnou šaškárnou znevažuje Její už téměř zapomenutou bolest? Nehodlal Jí oznamovat svůj úmysl ani hlásit dokonané dílo. Nebyla čtenářkou bulvárních plátků, ještě méně těch méně významných, protože úlovek nižší váhy jiné těžko zaujme. A ani kdyby si skandál vysloužil významnější mediální pozornost, netroufl by si nenápadně Jí podsunout noviny - ke snídaňové kávě s první nezbytnou cigaretou - významně otevřené na důležité stránce.

Neřekne Jí nic, ani nenaznačí, veškeré sdělení vloží do jednoho jediného gesta a Ona pochopí. Zanedlouho k Ní dorazí a ukončí Její drobné obavy, které jeho poněkud opožděný a nijak předem neoznámený, ani nevysvětlený návrat zajisté způsobí a které teď otravují Její lehký spánek. Vklouzne k Ní ze zadu a pošeptne Jí nějaké mimořádné vyznání. Vyznání bude možná i banální, mimořádně rozechvělý bude jenom jeho hlas. Nepadnou žádné dotazy, žádné podezírání, na nějaké projevy žárlivosti nebude ani pomyslení, vždyť dojde jenom nepatrně později, než mohl být očekáván. Tichou sounáležitostí jim dopřeje i vzájemná tepelná výměna, pozdním podzimem prokřehlé tělo si zahřeje na Jejích přívětivě teplých stehnech, ta na oplátku osvěží příjemně lechtivým chladem, který Jí vnese pod peřinu. Už za chvíli bude u Ní, za chvíli bude s Ní, za chvíli bude v Ní. Bude jim opět hezky, ať je to na co nejdělsí chvíli.

4

Byl rebel. Byl Němec. Rodilý Němec, nikoliv Němec podle běžného českého příjmení. V četnosti příjmení v Česku je Němec na desátém místě, což je zdaleka nejčetnější příjmení s významem původu. Přes deset tisíc Čechů označoval tento nevíтанý hyperlink, druhých Poláků bylo jenom kolem šesti. Slováků něco kolem tisícovky a další téměř tisícovka pojmenovaná podle milovaných bratří byla schovaná pod zdrobnělinou Slováček.

I mnohem méně oblíbení Poláci měli svého Poláčka a dohromady by téměř ohrozili i vedoucí Němce. Jenomže i nenávidění Němci si vysloužili vylepšení více než své třetiny na Německy. Podle téhle nečekané sympatie to muselo být velmi staré příjmení, zřejmě až z dob knížete Václava. Možná by šlo ke Germánům větším i menším přiřadit i po poněmčení toužící úctyhodnou část tří tisíců Turků. Z vetřelců podle příjmení se v Česku našli pak ještě poměrně početní Charvátové a Srbové, pár daleko zabloudivších Španělů a kolem stovky ze Slovenska dovezených, tam hojně se vyskytujících, Maďarů.

Dost bylo i Cikánů, to už prý ale nebyla žádná národnost. Ta tím byla ze soutěže diskvalifikována, protože oficiálně schválený Rom se žádný nenašel, jenom nějakí Římanové, jejichž s Cikány identickou identitu nešlo nijak prokázat. Vyvolený národ byl u Čechů zapsán velice dobře, jelikož v českých příjmeních byl přítomen výlučně ve formě zdobněliny a to zdobněliny zdvořilé Židek a nikoli Židáček. Idylku českého vztahu k Židům ovšem kazí samotná existence něčeho tak podivného, a přitom i unikátního, jako je „nezdvořilá forma zdobněliny“. Početní Černochové odkazovali nikoli na národ, ale byli jediným privilegovaným rasovým příjmením, když se nikdo nejmenoval Mongoloid nebo Australoid a ani Běloch. Otázkou je do kdy, protože když zatím není znám postoj černošského emancipačního hnutí, nelze vyloučit, že bude tento fakt v budoucnu vyhodnocen jako urážlivý a zmínění čeští pachatelé hanobení rasy budou nuceni změnit svoje příjmení na základě soudního rozhodnutí.

Čili dohromady pobývalo v zemi přes patnáct tisíc všelijakých, ale vesměs nepravých Němců, Němců spořádaných a bezproblémových, kteří nemuseli být vyhnáni Benešovými dekrety ani nedělali rámus a výtržnosti v dopravních prostředcích, hospodách a ulicích. Ale kteří z pohledu ryze českého také nebyli dokonalí, protože přinejmenším obvykle neměli peníze na české kurvy.

On byl tedy v tomto smyslu Němcem nedokonalým, ale skutečným a tím hned rebelem, rebelem ne bez příčiny, ale bez vlastního přičinění. Jak se stane z příslušníka tak disciplinovaného a podle Čechů i stádného národa rebel? Stačí se mu narodit do Česka, kde bude podle platných a zaprputile obhajovaných etnických zákonů považován už jako miminko za válečného zločince. No dobře, on na tom už nebyl tak špatně, vyhnání z českého ráje mu nikdy vážně nehrozilo, a i to jeho rebelství spočívající v hlášení se k německému původu se ke konci dvacátého století stalo již poměrně bezbolestným. Nešlo už ani o nic jiného, než že do neohleduplných a nemístně zvědavých všetečných úředních formulářů, které se v Česku ptají

i na tak intimní věc jako je národnost, začal důsledně uvádět německou jenom pro radost, že si konečně může dopřát luxusu pravdy. A pravda ve věci původu byla na německé straně už i proto, že když s krví to bylo padesát na padesát, srdcem sto nula, protože o českém příjmení v rubrice otce svého rodného listu se dověděl, až když se mu dostal tento papír poprvé do ruky u vyřizování první občanky.

Hodně ho překvapilo, že v něm měla českou národnost zapsanou i máma. Jak to bylo přesně s babičkou, zůstalo navždy jejím tajemstvím, poněvadž zažila dobu, kdy tahanice kolem národnosti zdaleka nebyly jenom téměř neškodnou legráčkou.

Ono tajemství, jehož poznání nebylo babiččino potomstvo podle ní hodno, tkvělo ve způsobu záchrany před odsunem. Máma o tom zřejmě nevěděla o nic víc, byla v rozhodující době pětiletou holčičkou, a protože ani s ní na toto téma nebyla lehká řeč, mohl se jenom dohadovat, kdy a jak se babička se svojí slovní zásobou tuctu českých slov přihlásila k české národnosti. Už ona svou demokratičností prý tak proslulá první republika přísně třídila své obyvatelstvo jakoby v předtuše událostí, kdy bude otázka původu otázkou života a smrti. Nebo otázkou života ve vyhnanství a že to bude jednou vyhnanství pětihvězdičkové, předem zjevné nebylo. Mohla to udělat ještě za prvorepublikového sčítání v naději na větší klid a doživotně se pak styděla za popření svého poctivého germánství? Byla by to udělala sama, vždyť dědeček byl pak odveden do wehrmachtu. Nebo stihla nějaký trik těsně po válce, než se rozpoutalo běsnění? Dalo by se to vůbec? A jak? Uplatit matričního úředníka? Nedovedl si přísně a noblesně působící dámu v této roli představit, nedovedl si však představit ani onu šílenou dobu.

Babička ještě ani nemohla být postižena nějakým vykořeněním, naopak měla velmi silnou vazbu na svůj rodný kraj a možná byla schopna i věci málo představitelných, co my víme o našich babičkách. Měla nějakého českého milence, nazdar dědo, který ji schoval, když by to asi jinak nikdo neudělal? Němci byli bestie, které neměly nárok na žádné slitování a proto ani není znám případ, že by někdo ukrýval u sebe německé dítě nebo ženu před šovinistickým násilím. Ach, ti Židé, takhle vyfouknout poslední špetku české statečnosti a Němcům z ní nic nenechat! Co se dá dělat, byli ve frontě dříve a na konci války byl už asi každý soucit úplně vyčerpán, ostatně se o tom nejlépe přesvědčili samotní Židé přeživší pobyt v lágrech a vracející se domů nebo tam, kde nějaké domů marně předpokládali. Ale blbost, někdo statečný se přece našel i v Česku, akorát se za komunismu

za takovýto hrdinský čin rozhodně nerozdávaly metály. Bylo důvodem babičina mlčení nezbytné krytí svého zachránce?

Mlčela jako hrob už zaživa a ještě snadněji se jí teď mlčí v hrobě svém vlastním. A nemlčela jenom o technických fíntách úniku z Benešovy lopaty, nejraději mlčela o jakémkoli bezpráví. Uměly ho s mámou vychovat k nenávisti ke komunismu, aniž by o tom kdy konkrétně mluvily. Jenom z jemných náznaků měl pochopit, že je to něčím krajně neslušným, a on má být hochem slušným. Dovedly mu vštípit hlubokou nedůvěru ke komunistům dokonce bez jakékoli nevraživosti k Čechům, ke kterým se podobně nikdy příliš nevyjadřovaly. Vzácně a nepřesahujíc téma lenosti českých hospodyněk ovšem babičce nějaká ta jízlivá poznámka unikla. Nevzpomene si už na její slova, ale nikdy nezapomene na výmluvné opovržení její tváře, když jí líčil, že ve škole ochutnal od kohosi buchtu s nevypec-kovanými třešněmi. Jinak ani v době tuhé ruské okupace neslyšel babičku nikdy litovat, že se zapomněli v tak pitomé zemi a neskončili celá rodina ve vysněné a pohodové NSR, jak se kdysi povinně a nepřesně říkalo úředně nenáviděnému a potajmu obdivovanému sousedovi. Pojmenování znějící jako „neser“ mělo zřejmě představovat pracujícímu lidu srozumitelnou formu varování zlotřilému západnímu Německu, které bylo chronicky podezřelé z pokusů o rozvracení té tak mírumilovné republiky.

Babička trpělivě snášela, když jí občas vyčítal nejenom to, že se postarala o jejich ztvrdnutí v komunistickém pekle, ale nepokusila se o nápravu tohoto srabu, ani když se na krátkou chvíli ve zmatku kolem vpádu Rusů otevřela vrata do svobody. Chápal, že se jí moc nechtělo pryč, protože už nebyla nejmladší, ale zlobilo ho, že to rozmluvila i váhavé mámě. Nikdy mu na výčitky nic neříkala, jenom ho vždy beze slova vyslechla. Jedinou její odpovědí, která ho neuspokojila natolik, aby s tím už napříště neotravoval, jenom na místě sklapl, byly slzy tiše stékající po její klidné tváři. A jak si ještě kdysi připadal vůči ní ohleduplný! Jako když si netroufl jí přiznat, že mu nechutnají ledové kaštany, které mu léta kupovala v dobré víře, že je zbožňuje a samozřejmě čím déle ji v tom nechával, tím těžší by bylo bývalo ji z omylu vyvést. Bylo tak pohodlné zůstat ohleduplným, když bezohledná pravda by si byla vyžádala stále větší odvahu.

Po její smrti pochopil svůj pošetilý nevědek do hloubky, vždyť z poválečného Československa nevedla všechny Němce přímá stezka do prosperující Bundesrepublik, ale mnohé z nich do rovněž zhovadilé DDR. A některé z mnoha jenom do masových hrobů...

5

Vykali si pořád, protože si nikdy nestihli, ani neměli důvod potykat. Oba měli nezávisle na sobě bohaté zkušenosti s povinným tykáním daným kulturou svých různých zaměstnavatelů, kde i v zamin-drákováném Česku řádila přitroublá móda americké falešné a předstírané důvěrnosti a uvolněnosti. Uvolňující naopak bylo vychutnávat si neformální a nepředstíranou zdvořilost. Nevyužili k obligátní změně ani mezníků tělesného

sblíživání, kdy páry obvykle přejdou do spontánního tykání, nepoznamenal je polibek, bez újmy na vzájemné verbální účtě ustáli první, a pak i každou pozoruhodnější soulož. Možná to bylo proto, že si po aktu nepotřebovali nic říct, odpadla verbální dohra s banalitami typu „bylas skvělá“, „líbilo se ti to?“ nebo i „miluji tě - miluješ mě?“. Všechno bylo tak zřejmé, ano líbilo, ano miluji. A jestli byla skvělá? Slyšela to už hodněkrát od jiných a neměla důvod tomu nevěřit, navíc teď být skvělou i chtěla, jako nebyla pro nikoho a vnímala, že ani pro Ni nebyl nikdo tak skvělý. A skvěle Se i cítila, to bylo nejdůležitější. Nějak podobně se cítil i on, čili stejně jako Ona měl spíš chuť cítit, než mluvit. Výsledkem bylo významné ticho a význam ticha byl kladný, jako bývá málokdy.

Ještě by možná byla bývala příležitost k potykání napodruhé, kdyby on neutrousil tak strašnou pitominu, když do Ní právě zasunul penis. Musel by se za to hodně stydět, kdyby ho Ona svým důvtipem od ostudy nezachránila. Prý, vešlo to tam jako do másla.

„A přefikl jste někdy máslo?“ zeptala Se ho pomilovaná.

„Jsou věci, které člověka nenapadne udělat ani za celý život. Tohle bude jedna z nich.“

„A přitom je jejich provedení tak jednoduché! A třeba i příjemné,“ křičela na něj už z kuchyně.

Jako vždy pod Jejím vlivem a z Její vůle, tvrdl jeho penis kvapně i opětovně, mnohem rychleji než měklo z lednice vytažené máslo, které na sebe nechávalo čekat. Ale odolat také nedovedlo a on díky Ní záhy udělal onu nenáročnou a přitom ojedinelou a jak správně předpokládala, i příjemnou zkušenost. Jejich druhé milování si užili jako velikou legraci, on se oddával i radosti nad objevem Její veledůležité schopnosti obracet v prču jeho četné trapasy. Jednou mu ujela přihlouplá pochvala, jak hezky umí kouřit, tedy i penisy.

„Ó, to bezpochyby umím. A to v Mém mládí věru nebyly k dostání banány, i nanuky byly jenom ploché, neměla jsem to tak lehké jako dnešní slečny, které se mohou cvičit na zmrzlinových kornoutech.“

Na odbourání vykání se u toho všeho nějak pozapomnělo a namísto toho se u nich usadilo už nadobro.

Nápor, kterému čelili, bylo nepochopení přemoudřelého okolí. Časem si ale zvyklo okolí, i oni. Nebo možná si zvykli oni na protivné okolí, což jim i úplně stačilo. A nové společné známosti, které už nemávaly obvykle jiný cíl, než zůstat povrchními, měly aspoň vděčné konverzační téma. Různá obvinění ze snobství nebo pozérství vyslovená i nevyslovená od více či méně známých přestávali pomalu vnímat.

Jestli tedy správná chvíle k odformalizování vztahu už vypadala nadobro promeškaná, naučili se se svou staromilskou vzájemnou uctivostí žít a přicházeli jí stále více na chuť. O dost déle od zažité praxe jim trvalo, než se naučili hádat, nebylo úplně přirozené na sebe pokřikovat ve vykající formě. A i když zvládli nevinné výzvy jako „jděte někam“ přes hutnější „serete mě“ až k vrcholnému „táhněte do hajzlu!“, nikdy se nedostali dál, třeba ani k různým běžným živočišným nadávkám, alespoň ne přímo. Když si jednou v létě u vody spálil záda, neřekla mu, že je růžový jako prase, ale že konečně přiznal barvu. Tohle nepojmenované mile chrochtající zvířátko ovšem začalo být stále přítomnější u jejich rozrušenějších rozprav. Jenomže to nebyla nadávka, protože ono rozrušení nebylo nic jiného než vzrušení...

Ano, časem zákonitě našli netušené možnosti vykání i další schopnosti jazyka jako milostného prostředku a začalo jim to u sexu mluvit. Vykání totiž uchránilo jakákoli slova a spojení od sprostoty. A začala Ona, když Ji po nějakém nepovedeném večeru, zřejmě i nedůležité, jenom otravné hádce nad ránem probudila naléhavá potřeba usmíření, načež neváhala vzbudit i jeho s velmi milým dotazem:

„Ošukal byste Mě?“

„Velmi rád,“ řekl Jí své „ano“ a kromě toho, že byl klid zbraní ztvrzen okamžitým zasunutím okamžitě ztvrzené zbraně do pochvy, byl i roztržen záložní pytel dílů a prvků poněkud naléhavějších a důraznějších vyznání. Roztržen byl nadobro, na opravu nebyla ani nejmenší naděje a ještě menší byl o ni zájem. Stávala Se jeho sviní, čubkou, píčou, štětkou, děvkou podle toho, jestli chtěl vzdát hold více Její dráždivé nestoudnosti, Její nezkratnosti nebo jednoduše Jejímu absolutnímu ženství. A mohl Ji dle libosti ojet, přefíknout, jebat, šukat, mrdat, líbilo se Jí všechno. Jakoby se překotně snažili o nejtvrďší slova s neotřesitelnou jistotou, že skutky jimi po-

psané budou jenom beznadějně něžné a nemohli jinak, než se poddat moci něhy, před kterou je marný každý vzdor a před kterou není úniku...

Nazývání milostných věcí pravým i hodně šťavnatým jménem vytvořilo mezi nimi další pevné pouto. Odpor k nějakému falešně ohleduplnému hantecu měla dokonce větší Ona, jak mu dodatečně s úlevou líčila.

„Jednou byste řekl, že mám jeskyňku nebo lasturku nebo nějakou podobnou hrůznost a nepřekonala bych zhnusení. Jsem slušná a spořádaná ženská a tudíž mám opravdovou píču a ne nějakou pitomou náhražku! A také žádný zadeček, ale pořádnou řiť!“

Oba si nezávisle na sobě, a aniž by o tom kdy spolu mluvili, oblíbili ještě jeden dar jazyka a tím byl jednou pro vždy konec každému pokušení upadnout do nezajímavé ordinérnosti tykání. Čeština se svým tvarem vykání totiž řadí k velkorysým volnomyšlenkářským jazykům, kde je zdvořilostní oslovení podobné množnému číslu a zdvořilý rozhovor u milování tudíž navozuje nevázanou atmosféru orgie. Vyspělejší je podle očekávání francouzština, kde obě formy, to jest vykání a množné číslo, splývají úplně, díky čemu jsou sladké pochyby o počtu šoustajících všudypřítomné. Angličtina volí jiný, zato srovnatelně efektní přístup, ve druhé osobě není mezi jednotným a množným číslem žádný rozdíl a velice tolerantně nerozlišuje ani rod. Japonština jde v tomto směru ještě dál, neurčuje číslo ani rod, ba ani osobu, které neuvážené zdůraznění má v tomto jazyce vždy nádech nezdvorného vymezení. Čili nešoustám, nešoustáš, nešoustá, ale „šoustá se“ a přitom podrobnosti jako kdo koho, kdo s kým, případně kdo s kým koho, zůstávají schované pod tajemnou rouškou Dálného Východu jako zahalené voňavým opiovým dýmem. Bezprostřední, tedy pro nezasvěcené a puritány nejsprostší slovní tvar je pouze kontextuální varianta jinak nekonfliktního slovesa „yoru“. Jako každé japonské sloveso, lze i tohle použít ve zdvořilejším způsobu „yorimasu“, avšak obecně je japonská verbální zdvořilost velmi složitě strukturovaná, svébytná a tudíž mimo osoby a jejich počty. A nějaká ta galantnost přijde sakra vhod i u té jinak sebestopovědnější šukačky, což tedy japonština svou abstraktností nenabízí.

Některé jazyky, například španělština nebo maďarština, znají kromě vykání jednotlivci i vykání skupině. Tato robustnější uctivost se lépe uplatní u nějaké málo přehledné masivní mrdanice, s útlejším formátem malebné domácí milostné radovánky je ovšem málo využitelná.

Zdvornilá italština a němčina jsou obohacené o hezký prvek ženského rodu, přičemž první používá dvou zdvořilých alternativ, oslovení ve femininu nebo plurálu a druhá integruje s drobnou odchylkou velkého nebo malého písmene do jednoho tvaru zdvořilost, množné číslo i ženský rod.

To vypadá na první pohled velmi hezky, obzvlášť v případě němčiny, která takhle navíc oceňuje ženství tím, že ho pověřuje úkolem vyjádřit početní převahu. Akorát když si člověk mužského pohlaví vstupem do prostoru zdvořilosti vyslouží oslovení jako dámy, ba případně i dam, nemůže se tento ubránit drobnému nepříjemně svíravému pocitu v podbřišku, jakoby byl nucen si do šatny kromě kabátu, šálu a klobouku odložit i koule. Což v erotičnosti představuje jistý a nemalý handicap a proto ani tyto jazyky nejsou ještě v této kategorii úplnými šampiony a nedokonalé češtině činí zadost její mladší sestra. Obdobně zná pravou a plnou formu pluralis delicatus eroticum, i Její první památná frivolní výzva by zněla „pojebali by ste ma?“ Navíc disponuje jedinečným a nepřeložitelným tvarem popisu milostného vztahu, jakým je „lúbim ťa“. Jakou elegancí, libozvučností, zřetelností, harmonií formy a obsahu disponuje věta, když se utrousí třeba něco tak nádherného jako „v komore by jebal gazdinu“!

Důležité pro posouzení kvalit jazyka je i pojetí nadávek, například vyhnanci se řekne odkundes a hloubku pejorativnosti pochopí každý, kdo již okusil slasti dokundese. Velkorysosti výzvy „choď do piči“ se vyrovná leda maďarské „bazzmeg“, což znamená neméně povzbudivé „pomrdej“. Tomu zase šlape na paty anglické „fuck you“. Poslední dvě konkurentky ovšem spojuje dojemné mezinárodní spiknutí stejně vyslovených slov pussy a puszi, přičemž první znamená kundu a druhé polibek, který čeština jako třetí do mariáše dovede ještě zjemnit na pusinku. Mariáš znamená pro lepší názornost francouzsky sňatek a hraje se ve třech.

Onen požehnaný jazyk pak v roli favorita na mistrovství o nejerotičtější řeč ve skupině vyřazuje německý pojem „Kundenparkplatz“ navozující představu úhledně seřazeného roje vulv, připítek činčin, což je jinak i milé japonské slůvko pro čůráka i slovinskou „piču“, znamenající „jídlo“, a do finále postupuje pěknými kličkami kolem maďarských nástrah, kvalitního rýmu šukačky, tedy „baszás“, s masáží a pro jakékoli nemaďarské ucho nerozeznatelných výrazů egézség a egész seg, kterých podobnost dobře znázorňuje blízkost takových pojmů, jako „zdraví“ a „celá prdel“, dobře využitelnou u pozdravů a přání. V závěrečném utkání s francouzštinou kryje těžký míč fonetické shody sloves „paniquer“ neboli panikařit a „pas niquer“, čili nešukat a s neohroženou odvahou vítězně strhává překážející zbytečný háček z „ě“, pod který se v češtině nešikovně cudně, ale naštěstí marně schovává nepopíratelná souvislost nehanebnosti a něhy...

No a jen ať si raději s hanbou zaleze někam do kouta i celé „ě“ a podrážděné „serete mě“ tak nechá proměnit na „s(z)eretem“, což mimochodem a zároveň maďarsky znamená „miluji vás“.

6

Odlišnost byla pro něj největší samozřejmostí, provázela ho od útlého dětství a stala se mu téměř životní funkcí. Jí vybaven zvládal nadprůměrně dobře osamění i běžnou mezilidskou nevraživost, které přináší v rostoucí míře současnost a které bývají často líčené jako nějaká společenská pohroma. On si naopak tento prý negativní vývoj možná perverzně, ale upřímně pochvaloval, přinejmenším se mu zdálo, že lidé přestávají cpát nos

do věci druhých a nijak nelitoval, že si ho namísto toho cpou do počítačů. Nikdy necítil ani žádnou politicky invariantní náležitost ke stádu, kdysi nebyval platným členem socialistické společnosti a ani dnes nebyl obecně neméně vzývaným team playerem.

Svou jinakost začal praktikovat již ve školce, když si kvůli své tehdejší úplné neznalosti češtiny vysloužil nenávistné plivance od jinak celkem sladounkých, jenom národně jaksí přecitlivělých batolat. Ve školních letech se mu už pak povedlo obrátit ji i ve svůj prospěch. Jednou z oblíbených her sovětskými propagandistickými válečnými filmy zblblých hochů byla válka, a on jakožto pravý fašista, byl vysoce ceněným a vyhledávaným spoluhráčem. Nepřátelské bojové pokřiky dovedl jako široko daleko jediný předvádět v důvěryhodně originální verzi, což mu vyneslo sympatie a obdiv té méně spořádané a přitom mnohdy přemýšlivější vrstvy vrstevníků. Tito kluci, ať už z intuitivní správné identifikace v té době v Československu aktuálního a přítomného nepřítele, více z odporu vůči agresivní tupé propagandě, nejvíce však z ryzího podvratáctví, se odmítali ztotožnit s hrdiny rudé armády a jako machra viděli raději jeho.

Další momenty slávy zažíval, když se rozmohlo sbírání samolepek se znaky olejářských a automobilových firem, které zdobily monoposty a kombinézy všech možných motorizovaných idolů. Palubní desky moskvičů, škodovek, wartburgů, polských fiatů i trabantů se plnily logy Gulf, STP, Purolator Filter, Kléber a nejoblíbenějšími tygry Esso. Větší frajeři mezi piloty těchto skvostných vozidel a ještě více jejich synové si k velikému potěšení matek a manželek neváhali oblepit i svoje větrovky, aniž by kohokoli ve sterilní oblasti za ostnatým drátem napadlo, že dělá zdarma reklamu. Ale jakou reklamu, když výrobky těchto firem byly úplně neznámé a nedostupné? Nikdo si tak ani nepřipadal jako trouba, ale jako Jackie Stewart, Emerson Fittipaldi, James Hunt nebo Johnny Cecotto, podle své-

ho svobodného, ale dobře uváženého výběru. Mimochodem měl v tomto světě svého miláčka i on, byl jím intuitivně, a přitom i zákonitě fenomenální Jochen Rindt, závodník německé národnosti, ale s nikdy nevyjasněným občanstvím soutěžící za Rakousko, které po něm chňaplo jako první.

Zainteresované firmy, které se dívaly na tuto v blahobytné zóně zuřící pošetilost s udiveným, ale shovívavým pochopením, sídlily vesměs v západním Německu a v Rakousku. Tu a tam se uvolily k blahosklonnému obdarování málo uvědomělých a hrdých budovatelů komunismu žíznivě bažících po západních symbolech bezohledného vykořisťování. Mezi kluky se šířily legendy typu, jak jeden šťastlivec dostal celý kufr samolepek, protože jeho prosebný dopis dorazil, když se firma stěhovala a vyklízela sklad. Zavazadlo plné zbytečného haraburdí mělo za těch legračních poměrů hodnotu templářského pokladu i s jeho hodnotou legendy, protože šance spatřit dotyčného adresáta byla přibližně stejná, jako potkat templáře. Kolovaly i osvědčené adresy, ze kterých se zaručeně posílá, důležité ale bylo mít i kvalitní text, jak se říkalo stokrát opisovaným žádostem v bezelstné době bez počítačů a kopírek. Výsledek býval obvykle ještě zpitvořenější, než by byl vytvořen veselou šeptavou hrou na tichou poštu, protože u toho mají hráči o přenášeném významu alespoň ponětí, kdežto články řetězce fandů motorů opisovaly texty žádostí v úplně bohorovné nevědomosti. Jeho pomoc pak byla často klíčová, protože v kryptologii málo zběhlé chudinky sekretářky nejenže nedovedly rozluštit zamýšlený význam mnohých dopisů, ale často ani neprokoukly záměr napsat je v nějakém germánském jazyce.

Stal se tedy velmi populárním a váženým, když své cenné služby neměnil za hmotnější statky jako známky, odznáčky nebo desátky z úspěšných zásilek, ale za pomíjivou, protože koupěnou přízeň. Krátké trvání oněch sympatií tušil, ale bylo mu útěchou, že co je koupeno, je alespoň poctivě nabyto. A mohl tak hledět svrchu na syna paní z pošty, který jako platiadlo v obchodu s kamarádstvím používal přehršle nálepek, které mu máma „nosila domů z práce“, jak pravil dobový eufemismus.

Když ho vývoj postrčil dál od dětského okouzlení vším s motory souvisejícím, naskytla se další, ještě zábavnější příležitost, jak uplatnit svůj rodný jazyk – Bravičko! Pašované vzácné výtisky německého mládežnického magazínu se mezi dychtícími a neukojenými mládežníky českými prodávaly i za kilo, jak se neprávem a marným nadšením říkalo stokoruně. Kilo mezitím dopomohla ke spravedlnosti inflace a stále více se tímto pojmem popisuje odpovídající počet, zatímco cena Brava klesla i v absolutním vyjádření. Kleslo ale mnohem více i jeho kouzlo, z kultovního časopisu, ve

kterém kdysi obdivovali Jimmyho Page krotčího svého dvouhlavého dra-ka, neboli ždímajícího dvoukrkovou kytaru na titulní straně, se mezitím stal neškodný holčíčí plátek. Avšak v šedých a pochmurných, ale mládím prosvětlených dobách platilo Bravo za vzácný relikv a jeho šťastní majitelé museli znát každou ptákovinu, reklamu nebo inzerát, když se chtěli cho- vat alespoň trošku odpovědně ke své jinak pramálo odpovědné investici. Zákonnitě i tady zářil jako osvědčený expert, zavedly se čtecí seance, kde pro spřízněné vlastníků pestrobarevných cenných papírů nahlas překládal do češtiny hudební rubriky i bublinové průpovídky ze sladounkých fotoro- mánů. Odměnou mu byl kromě všeobecného uznání i neomezený přístup k informačnímu zdroji z první ruky. Ze začátku překládáním získaných informací do ruky druhé dost trpěl, protože k pochopení výraziva mo- derního jazyka jako „Muschi“ nebo „Fotzchen“ se ukázala starosudetská němčina jako nedostatečná a když vyhledávače jako google nebyly ještě ani v předpovědích futuristů, nezbylo než provádět zdouhavé srovnávací studie. Zeptat se doma si netroufl, ostatně kdoví, jestli by mu uměli pomo- ci, když babiččina znalost erotické terminologie končila někde u Schlam- pe. V této škole hrou byl ale velmi pilným samoukem a svému nedočkavé- mu posluchačstvu dovedl velmi záhy ušetřit tápání a přejít do plynulého projevu. Ještě více ho ale těšila aktualizace a obohacení své „Urdeutsch“. Doufal, že se mu to jednou bude hodit a tentokrát vůbec nechtěl doufat úplně marně.

7 Povědomí širokého okolí o jeho výjimeč- ně dobré znalosti němčiny nepřinášelo jenom klady, ale s nimi i definitivní a ne- smazatelné ocejchování jako vetřelce. Nemělo ani smysl předstírat, že tímto ja- zykem sice perfektně mluví, ale jinak se cítí Čechem. A proč by to předstíral, když to tak ani necítil? A navíc když ho i sa- motné předstírání tak zoufale nebavilo?

Vždy se našel někdo, aby mu připom- něl, kam patří, kdyby na to nedejbože zkoušel zapomenout. A ve velmi účinném kontrastu k peskování znal dů- věrně i náhlé ticho hloučku zaskočeného jeho příchodem. Nikdo nechá- pal, nechtěl chápat, že se narodil tam, kde všichni ostatní kolem, odnikud nepřišel, jenom se zkrátka narodil. Všechno marné, byl a zůstal cizákem. A nad hladinou základní nedůvěry pak hřměly i různé konkrétnější pro-

tivnosti a výpady. Dlouho mu to nevadilo, věřil, že je to i dobrý způsob oddělení zrní od plev, hajzlů a blbců od kamarádů. Nevadí mu to v podstatě ani dnes, jenom drobet lituje, že odděloval příliš nekompromisně, až málem nezůstalo zrní žádné. Neuměl by ani říct, nakolik byl tento smutný výsledek způsoben jeho objektivní odlišností a nakolik jeho přirozenou nesnášenlivostí. Nebo si nesnášenlivost osvojil díky nepřetržité nutnosti být ve střehu? Ať už vrozený nebo osvojený, syndrom stepního vlka mu byl zkrátka vlastní.

Nejvíce byl vystaven nacionalistickému tlaku ve škole ze strany fanatické a nenávislné češtinářky, která burcovala žactvo, jako kdyby nastávala potřeba druhého národního obrození. Dnes by nejspíš tvrdila, že to byla alegorie a upevnění národnostní náležitosti bylo v době proruské normalizace navýsost žádoucí a také odvážné.

Kolik je takhle nepochopeného, nebo až zpětně pochopeného hrdinství v odbojích všeho druhu ještě porůznu roztroušeno! Dobré úmysly se zpětnou vazbou nebyly ani výhradním kouskem dodatečně statečných odbojářů. I takový Jacky Ickx se po letech rozpamatoval, že se vlastně ani nechtěl stát mistrem světa ve F1, když se jím stal v roce 1970 posmrtně Jochen Rindt. Po své osudové nehodě měl Rindt obrovský bodový náskok a X-áč byl jediný, kdo ho za předpokladu maximálního zisku ve všech zbývajících závodech mohl ohrozit. Prý by to ale bylo bývalo nesportovní bojovat s někým, kdo se už nemohl bránit. A po tolika letech je snadnější namluvit světu, ba i sobě, že se proto pro jistotu raději i vyboural, zkusit schválně přibrzdit, příliš se nehnat, nebo dokonce vzdát přece nešlo...

Ona udatná militantní kantorka mu nedarovala nikdy nic než nenávisť, za kterou by jí ale dnes mohl být vděčný, protože kvůli ní byl nucen v češtině pracovat víc a lépe než spolužáci s bezproblémovým původem. Nezapomene nikdy na její zlostné pohledy, kterými na něm neopomněla nikdy spočinout, když se ve vlasteneckém transu oddala spílání Němcům, Rakušanům, Hitlerovi, Henleinovi, Habsburgům a další havěti za tolik příkoří na nevinném a mírumilvném českém národě.

„Představte si, no jenom si to zkuste představit, jak málo stačilo a dnes bychom nemohli mluvit svým milovaným jazykem! Naše drahá řeč by úplně zmizela z povrchu zemského a museli bychom šprechtit!“

Na něj mířící vypoulené oči, prskání slin a dech smrdutý až po třetí lavici nemohly mít na nevinné dítě, kterým i on kdysi býval, jiný účinek, než zoufalou touhu zastavit ten odporný cirkus.

„Mně by to bylo fuk,“ vyhrkl do vzácného momentu odmlčení obviňujících do hlavy bušících kladiv. Vyslovil to bez přemýšlení nebo rozvahy,

ozval se v něm nějaký spodek, vršek nebo bůhví který neovládaný kout vědomí. Byla to taková naprosto nevinná spontánní obranná reakce týrané mysli. Dnes by svůj projev dovedl velmi snadno obhájit, přece tomu, kdo by od narození mluvil jenom pocizácku, by žádná čeština nemohla chybět, jako dnes nechybí Čechům nějaká keltština nebo skytština. Na místě ho ovšem zachvátila bezmocná hrůza a hned následující zlomek vteřiny přidal i negativní vjemy zcela racionální, především strach z důsledků. To bylo věru jiné kafe, než když na přírodopisu řekl šokované učitelce, že ptačí budky jsou blbost, když si ptáci sami umí stavět svá hnízda a ti, kteří to neumí, jsou předurčení k cikánskému způsobu života a jistě jsou s ním spokojeni. V budoucnu a po dlouhé době, když se opět osmělí přispět do diskuse v rámci komunistické výuky, pak vytočí i vyučující marxismu na přednášce o dialekticko-materialistickém přerůstání kvantity do vyšší kvality tvrzením, že sice je možné, aby hodně vůně přerostlo do smradu, ale obráceně to nikdy nenastane. A jestli, tak leda procesy chemickými, a ty představují přímo z definice změnu podstaty a nikoli přerůstání kvantity, že ano.

V přítomnosti ale cirkus nijak neustal, naopak se ještě prohloubil, bláznivá ženská začala po krátké chvilce ticha vyvádět jako úplně nepřičetná, jeden by řekl, že ječela jako činel od zeppelinu a logickým pokračováním jinak popisu málo hodných událostí bylo pozvání mámy k řediteli. Marný byl pokus o omluvu, který ve směsi pocitů vedl nečekaný, poprvé zaznamenaný stud za svoje německví, bába byla zaslepená a neoblomná. Zpravidla by mu i mnohem menší rodinná ostuda vysloužila nevýslovný hněv a velmi přísný trest, teď o vážnosti situace vyšší než u standardního běžného průseru svědčilo i hluboké mámino ticho, kterým na věc reagovala. Ticho si pak vzala sebou i do ředitelova kanclu.

„Kolegyně si stěžovala, že váš syn zásadním způsobem znevážil její snahu probudit v žácích vědomí zdravého vlastenectví,“ začal váhavě ředitel.

„Nevím jaké vlastenectví je zdravé, já z díla klasiků znám a proto i uznávám pouze vlastenectví socialistické, které se musí prohlubovat v dialektickém souladu s proletářským internacionalismem a můj syn se svou poznámkou snažil podnítit plodnou diskuzi k této problematice. Myslíte si také, že soudruh Honecker by se neohradil, kdyby někdo napadal jeho rodný jazyk?“ zaskočila drze jindy tak pokorná máma rozhodným útokem bolševického pitomce a odzbrojila ho jeho vlastními zbraněmi.

„Vy doma mluvíte východoněmecky?“ opáčil opatrně.

„Jistěže mluvíme východoněmecky, jak bychom měli jinak, vždyť nejsme nějací revanšisté, to bychom ani nemohli pobývat v naší socialistické

ké vlasti," nehnula na místě máma ani brvou nad tak kapitální volovinou, zato doma s babičkou si ji pořádně vychutnaly, když to líčila. Chudák blb ani netušil, že samotný soudruh Honecker se narodil v Sársku, tedy jedné z nejzápadnějších zemí Německa tenkrát západního, nebo že důležitý záslužný bod jeho životopisu - údajné věznění za komunistický světonázor v době Třetí říše - zpochybňují svědci, kteří ho měli v té době spatřit bubnovat ve venkovské kapele. Tušit ale ještě nemohl, že jednou i tento grázl a masový vrah se před spravedlností zachrání v osvědčené jihoamerické úschovně všech německých lumpů bez ohledu na politickou barvu.

„Pak se jedná o drobné nedorozumění, s kolegyní si to vyjasníme a vše bude v pořádku,“ zahrál blekotající nešťastník trapnou záležitost ke své spokojenosti do autu.

Ona kolegyně se k události už raději nikdy nevracela a dokonce se mu zdálo, že ho pronásleduje mnohem méně, spíš se mu snaží vyhýbat. To mu nijak nevadilo, možná mu ale nebylo úplně jedno, že se mu vyhýbají i spolužáci. Měl už přitom za sebou i jistou přípravu na podobnou situaci. Když nechtěl být pionýrem, protože v tom čul něco nekalého, poštvála učitelka děti ve třídě otevřeně proti němu. Tehdy bojkot neustál a šel ponížene slzíc prosit učitelku, aby ho pustila k pionýrskému slibu. Teď to bylo subtilnější, nejednalo se o žádné štvání, ale horší o fakt, že nevráživost není na pokyn vrchnosti, ale jedná se už o reakce nikým nevynucené. Inu, nebyla moc příjemná neoblíbenost, ovšem nezávislost na stádu a schopnost vlastního postoje byly velice hodnotné kvality. A také užitečné, hodily se mu velice na univerzitě, kde ve třetáku zkrátli všichni odbojní studenti a s vidinou ušetřeného roku nenáviděné vojenské služby ochotně upekli kompromis, v rámci kterého se rádi nechali ostříhat na blbečky, chodili šaškovat už od šesté ranní v mundúrech na buzerák, zasrali si dva měsíce prázdnin debilním haptákováním, zkrátka nechávali se podle něj buzerovat už s předstihem a do zásoby.

„Ty vole, šel bys jenom na rok,“ kroutili nechápavě hlavou nad jeho pevným rozhodnutím ignorovat tyto hry na vojáky pro pokročilé.

„Jenom na rok? Seš magor? Chcipl bych nejpozději do třetího dne.“

Kromě dobře míněných, nicméně neuposlechnutých rad spolužáků se do toho vložili i lampasové vojenské katedry, kteří mu vzkazovali, ať neblbne, jinak ho čekají dva roky.

„To nechte pěkně raději na Pánovi, kterou ze svých nevyzpytatelných stezek mě kdy provede,“ netroufl si sice provokovat navenek, ale tím bezstarostněji pomyslet.

Každý pátek pak dovedl v pět ráno ignorovat škodolibou snahu o co největší hluk, který vytvářeli Slované holubičích povah dupající svýma kanadama marně se závistivě snažící narušit neohrožený spánek jednoho spokojeně odpočívajícího krvežíznivého Germána. Sen, který se mu u toho zdával, byl přitom navýsost mírumilovný, zdálo se mu, že jednou půjde komunismus do hajzlu a s ním i veškerá povinná vojenská buzerace. A bude od sprosté daně za koule osvobozen přirozeně a důstojně, aniž by měl zapotřebí komukoli předstírat, že je cvok.

O

Určitě to nebyl záměr, přesto přispěly bigbítové idoly hojně k šíření odporu vůči komunismu. Možná i paradoxně, když součástí obrazu a dobrého výdělku „rebelů“ proti establishmentu byla politická levotočivost, přičemž důraz byl kladen více na točivost než levost. Proto kdykoli ochotně zapěly i zaúpěly pro blaho nebo alespoň na památku trpících v Africe, přitom projevy solidarity s lidem prakticky stejné kultury držnému ve velké

kleci za dráty byly výjimečné.

Výjimečné je také jenom ohleduplnější přívlastek pro zřejmě jeden jediný hlas, přitom ani ne hlas nějakého velkého a uvědomělého protestu, ale jenom údivu. David Bowie ve své písni Heroes zmínil svištění kulek nad hlavou, když neohroženě líbá svou milou u berlínské zdi a ostudu vykázal na dobře hlídaný východ, možná jenom v bezelstné a vůči obětem i lhostejné naději, že se už nikdy nebude moct vrátit. Bylo to zřejmě díky tomu, že dotyčný v rozděleném Berlíně pobýval a jisté zvrácenosti nemohly uniknout ani jeho jinak vysoce povznesené pozornosti. Vysloužil si tím svorné a jednotné mediální opovržení, kterým se mu povedlo rozdělený svět sjednotit. V tom svém byl pranýřován jako sympatizant fašismu, což je jeden z mála druhů negativních reklam fungujících důsledně negativně, v táboře míru zase byla jakákoli jeho produkce paušálně na pár let zakázána.

Takový zákaz se ale lišil minimálně od běžné ignorance, které se dostávalo prakticky všem západním hvězdám, i těm nejpokrokovějším. Důvody, které neumožňovaly třídit showbusiness podle ideologických zásluh, byly finanční. Mohly si jeho ikony úpět proti vietnamské válce kolik chtěly, bolševik je v období kvetoucího bigbítu a svého již tou dobou vydatně zuboženého hospodářství neměl z čeho zaplatit. Účastníkům mírových hap-

peningů se proto ani nedostalo žádné větší přízně než i takovému reakcionáři, jakým prý byl samotný král Elvis Presley. Toto zařazení si vysloužil pouze důslednou apolitičností, tisk blbnoucí kolem Vietnamu mu neodpustil odmítání rozehrávek na levé křídlo a všemožně z něj dělal většího pomatence, než jakým možná byl.

Omezené devizové kapacity totalitních režimů dovolovaly najímat pouze velmi zdatné a spolehlivé užitečné idioty, kteří se pak ale museli upsat a být plně k dispozici. Připraven k oběti každé vyhlídky na uměleckou kariéru na Západě se našel jenom jeden a kdoví, jestli ji obětoval, nebo jenom tak zkusil zatrucovat bláhově přesvědčen, že ho tam doma někdy někdo bude jako proroka postrádat. Dean Reed, jak se jmenoval onen revolučně založený kovboj, naivně podcenil skutečnost, že i levičáctví je byznys, a i když vykazuje svá specifika, konkrétně levárny, není prost svých obecných zákonitostí včetně potřeby masivních investic, v lidské řeči kopy prachů. A také nelze stvořit rockovou legendu na pokyn stranických ústředních výborů.

Nepomohla mu k tomu nijak zásadně ani záhadná smrt, která chce vypadat jako tragédie udatného revolucionáře, padlého za oběť nepochopení zbloudilých soudruhů, aby těmto osvětlila jejich omyl a za světlem pochodně nehynoucí pravdy je přivedla zpátky na správnou cestu. Ne, na toto klišé už byla hodně pozdní doba a ten nešťastník možná jenom regulérně a bez dopomoci utonul. Kdo a k čemu by byl potřeboval v chaotické perestrojkové době smrt tohoto neškodného blouznivce? Ale kdoví, diktatury se neřídí rozumem, ale dogmaty. Kolik nesmyslných a zbytečných obětí by se bylo ušetřilo, kdyby se v Německu někdy na konci roku 1944, kdy byla pro něj válka už prohraná, prosadil zdravý rozum a s ním kapitulace? Nebo z modernějšího soudku, kolik by se ušetřilo peněz, kdyby nebylo nutné za každou cenu, udržet neudržitelnou evropskou měnu?

Tribun ultramarxistického rock and rollu prý ke konci života trochu prokoukl své postavení propagačního panáka a chtěl se vrátit domů, nejenom vycestovat, což jako americký občan i mohl kdykoli, ale vrátit se i ze svého poblouznění. Asi nikdy nepochopil, že náleží už tam, kam náleží, přesto, že tam náleží volbou a na rozdíl od většiny nešťastných sounáležících nikoli z donucení. A odtud, kam náleží, se neodchází s pompou za mávání na rozloučenou, ale opatrně, tiše a nenápadně, i hodnota nábytku se raději chytře oželi, protože jeho výprodej by mohl přitáhnout pozornost bdělých sousedů. Pochybnosti o věčných pravdách se tam neodpouští nikomu, a proto se nahlas nikdy nevyslovují. A platí to ještě více pro toho, kdo slouží příkladem pro miliony ohlupovaných. Možná by si byl vysloužil

alespoň pojmenování ulice, které by mu už asi nikdo nikdy nevzal, ale za tři roky od jeho smrti do pádu zdi už na něj nestihla přijít řada v čerstvé dodávce hrdinů a za - jako na potvoru - zvolněného urbanistického tempa. A novou dynamiku výstavby a s ní i pár neobsazených názvů ulic přinesl až tuhý kapitalismus, cynicky lhostejný vůči zásluhám umělců nepoměrně více angažovaných než nadaných.

Nepočítaje tedy ubohého Reeda, ať už byli západní rockeři ideologicky vhodní či nikoli, v rádiu je slyšet moc nebylo a to bylo ještě to zdaleka vůči rocku nejpřívětivější médium. V televizi je nehráli nikdy a nebyly v běžných obchodech k mání ani jejich desky. Mezi dětmi a méně uvědomělou, jinými slovy normální a zdravou mládeží, ale byly v oběhu různé fotky nebo spíše fotky fotek, ba nezřídka i přefocované obrázky vyšších generací, zobrazující bigbítová božstva. Ani on nemohl zůstat netečný k dobové a místní mánii a tato leckdy velmi přibližná zobrazení provokujících vlastců ho přiváděla do vytržení. Snadno podlehl fascinaci těmi naprosto nevídanými zjevy a zamiloval si je, aniž přesně věděl, čím jsou tito mladíci slavní, kromě toho, že hrají nějakou divokou hudbu. Byli okouzlující a nenechávali žádnou pochybnost o hodnotách svého umění. O čem ale pochyboval už v raném dětském věku, byly lži komunistů, které mu byly pro změnu vtoukány ve škole. Důležitá pro jeho pohled na svět byla i jedna nenápadně vypadající příhoda.

Nestalo se nic až tak zvláštního, za panem sousedem z prvního patra, který býval majitelem pivovaru, než mu ho komouši uloupili, přišel na návštěvu jeho někdejší sládek. Nebývalo ještě ve zvyku se předem ohlašovat a pro nemocné a ke svému domovu připoutané starce by to bylo zbytečné za každé doby. Jenomže velmi nepravděpodobnou náhodou nebyl starý pan vykořisťovatel v mizérii komunistického důchodu doma a mistr sladu se vyptával kluků, jestli o něm neví.

„Odvezla ho sanitka,“ řekl jako vzorný hoch, čímž dědka úplně vyděsil. Musel ho ujistit, že se nejednalo o nic mimořádného, jenom nějaké vyšetření. Pana souseda viděl a vypadal jako obvykle i na pozdrav mu vesele odpověděl. Neumí ovšem téměř chodit a sám by se přece do nemocnice nedopravil.

„Tak pana továrníka moc pěkně pozdravujte, kluci. A vyřidte, že se brzy zastavím znovu,“ loučil se návštěvník v klobouku, jaký míval sympatický pan Tau, který ostatně zrovna tak nebyl žádný soudruh. Jemu za informace nenápadně, aby nebudil pozornost ostatních, vtláčil do ruky bůra.

Byla to jedna z mála příležitostí pozorovat reálné vztahy mezi pracujícím a kapitalistou a rozpor se školní verzí byl patrný. Žádný ukrutný třídní